

Applemore Bay-serie – deel 4

Kerst in Applemore

Roman

RACHAEL LUCAS

Rachael Lucas

Kerst in Applemore

Applemore Bay-serie – deel 4

Vertaling Marjolijn Huiberts

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020559651
ISBN e-book 9789020559668
ISBN audiobook 9789020559675
NUR 340

© 2025 voor de Nederlandstalige editie
Uitgeverij Zomer & Keuning, Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Oorspronkelijk gepubliceerd onder de titel *Christmas at Applemore* ©
Rachael Lucas, 2022.
Deze uitgave kwam tot stand dankzij bemiddeling van Intercontinental
Literary Agency.

Vertaling Marjolijn Huiberts
Omslagontwerp Bij Barbara

www.zomerenkeuning.nl
www.rachaellucas.com

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan.
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar
gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door
geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zon-
der voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved, including those for text and data mining, AI training
and similar technologies. No part of this publication may be reprodu-
ced, stored in a retrieval system or transmitted, in any form or by any
means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise,
without the prior written per-mission of the publisher.

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvrien-
delijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor
de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier
waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Voor Alice, Hayley en Keris.

Hoofdstuk 1

‘Kijk nou.’

Polly Fraser slaakte een dromerige zucht.

Met een zachte bons belandde een verrukkelijk geurende kartonnen doos op haar roddelblad en verdwenen de foto's waarbij Polly zat te zwijmelen uit het zicht. Ze keek op, recht in de ogen van haar vriendin Anna, die een bestelling kwam brengen en aan de andere kant van de toonbank van Boerderijwinkel Applemore stond met haar handen op haar heupen en een geamuseerde uitdrukking op haar bleke gezicht vol sproeten.

‘Ik snap niet waarom je die bladen leest.’ Anna maakte een tada-gebaar. ‘Eén doos rozijnenkoekjes met kaneel en dubbele chocoladebrownies met bladgoud voor dat beetje extra kerstglans.’ Ze tilde het deksel een stukje op, zodat de geur van zoete, winterse kruiden en chocola door de lucht zweefde.

‘Lekker,’ zei Polly, nog altijd afgeleid. Ze keek op, glimlachte vluchtig als dank naar Anna en stak een vinger omhoog. ‘Twee tellen.’ Toen schoof ze de doos over de toonbank opzij en sloeg de bladzijde om, zodat ze de glammoureuze rodeloperfoto's van een filmpremière in Londen kon bekijken.

‘Polly! Je stootte deze er bijna af!’ Anna stak haar hand uit

naar een stapeltje verfijnde, handgeschilderde, houten kerstboomhangers, dat gevaarlijk op het randje van de toonbank balanceerde. ‘Als je met je neus in dat tijdschrift blijft zitten, sloop je de helft van je kerstvoorraad voordat het überhaupt in de schappen ligt.’ Ze trok afkeurend een wenkbrauw op.

‘Ja, ja, ik weet het,’ zei Polly terwijl ze het tijdschrift omdraaide om aan Anna te laten zien, die de versieringen voorzichtig bij de rand vandaan legde. ‘Maar zou je daar niet bij willen zijn?’

Anna schudde haar hoofd. Ze hield een hand ter bescherming om de gebaksdoos, alsof ze die wilde behoeden voor hetzelfde lot als de kerstversieringen.

‘Nee, ik durf stellig te beweren van niet. Geen idee waarom je dat soort dingen leest.’ Anna stopte een weerbarstige krul achter haar oor terwijl ze naar de opengeslagen pagina keek. Een verzameling beeldschone vrouwen met prachtige kapsels en make-up stond op de rode loper bij een première. De jurken vormden een bonte, felle kleurenpracht van zijde en satijn, als een verzameling edelstenen, vond Polly, of een doos kerstchocolaatjes.

‘Omdat het in de verste verte niet op het leven in een dorpje in de Highlands lijkt en zo kom ik nog een beetje aan mijn trekken.’

Polly haalde het deksel van de doos en onthulde daarmee een keur aan lekkernijen. Ze pakte een van de nieuwe rozijnenkoekjes met kaneel eruit en knabbelde eraan, kreunend van genot.

‘Deze zijn fantastisch,’ zei ze terwijl het koekje haar tong streelde. Anna was geniaal.

‘Dank je. Maar goed, hoe zit het met die rusteloosheid?’

Ik dacht dat je het hier heerlijk vond.' Anna wierp haar met lichtelijk gefronste wenkbrauwen en een bezorgde gezichtsuitdrukking een blik toe. 'Je bent toch niet van plan om je koffers te pakken en Applemore te verruilen voor de hectiek van Hollywood?'

'Natuurlijk vind ik het hier heerlijk.' Polly brak nog een stukje koek af en stopte het in haar mond. Ze keek de winkel rond, naar de witgeschilderde muren van het opgeknapte boerderijgebouw en de houten schappen die behangen waren met groen en stralende speldenprikjes licht. Een doorgang leidde naar de knusse, drukke koffiecorner bomvol klanten. Een kleine roze kerstboom met gekleurde lichtjes fonkelde op de toonbank naast de kassa. Alles zag er zoals gewoonlijk prachtig uit. Het woord 'maar' hing stilzwijgend in de lucht. Ze vroeg zich af of Anna het aanvoelde en bijna nam ze haar in vertrouwen over hoe ze zich voelde. Een tel later kwam een vrouw met grijs haar binnen. Het belletje boven de deur rinkelde uitnodigend en het ogenblik was voorbij. De vrouw pakte een van de wilgentenen manden bij de deur, hing hem aan haar arm en glimlachte ter begroeting hun kant op.

'Zegt u het maar als ik u ergens mee kan helpen,' zei Polly, en ze veegde de kruimels uit haar mondhoek, sloeg het tijdschrift dicht en legde het onder de toonbank. Rodeloperglamour of niet, ze had een winkel te runnen en alles rondom de kerst te regelen.

Anna wierp een blik op de klok die boven Polly's hoofd aan de muur hing.

'Ik moet weer terug. Er is een kerstvoorstelling op de peuterspeelzaal en ik heb beloofd dat ik er zou zijn om de

toeschouwersaantallen op te krikken. Serieus, kerst begint elk jaar eerder.'

Polly, die de afgelopen paar weken al kerstliedjes door de speakers van de boerderijwinkel had laten galmen, glimlachte meesmuilend terwijl ze naar de houten kerstboomversiering keek. 'Daar maak ik me ook schuldig aan. Dat heb ik altijd al gehad. Zodra Halloween achter de rug is, krijg ik er nou eenmaal zin in. Wie houdt er niet van warme chocolademelk en zuurstokken, en alles wat naar kaneel ruikt, en overal feestverlichting ophangen, en...'

Anna trok geamuseerd haar wenkbrauwen op. 'Je hebt hier altijd feestverlichting hangen.'

'Oké, dus ik heb het hele jaar door feestverlichting hangen. Dat is geen doodzonde, of wel soms?' Polly haalde lachend haar schouders op. Haar kleine cottage werd ook verlicht met lichtjes die alle maanden van het jaar om de voordeur hingen en de houten schouw boven de haard versierden. De kerstperiode was voor haar echter het moment om naar de stad te gaan. Ze had nog vier flinke dozen lichtjes op zonne-energie besteld voor buiten, en haar broer Lachlan had beloofd om in zijn bos een boom om te hakken die hij later deze week zou brengen. Al van jongs af aan wilde ze alles zo huiselijk en gezellig mogelijk hebben... wat niet altijd makkelijk was als je in het koude, vervallen Applemore House was opgegroeid.

'Nu ga ik echt,' zei Anna en ze leunde voorover om Polly een tik op haar knokkels te geven. 'Niet alle handelswaar opeten.'

Polly sperde haar ogen zogenaamd vol afschuw open. 'Alsof ik dat zou doen.'

Typisch Applemore, dacht ze een paar ogenblikken later toen een klant bij haar afrekende, dat Anna een vriendin wilde helpen, zelfs als ze het druk had. Hier hield iedereen een oogje op elkaar. Er waren geen geheimen in zo'n klein dorpje als dit. Ja, daardoor bemoeide iedereen zich waarschijnlijk wel met elkaar en kon je niet eens niezen zonder dat de dorpstamtam een halfuur later wist te vertellen dat je zwaar de griep had en eigenlijk in bed zou moeten liggen. Maar als je echt ziek was, sloegen de dorpsbewoners de handen ineen om te helpen. Zo'n soort dorp was het.

Sinds ze de boerderijwinkel had geopend in een verzameling bijgebouwen op het terrein van Applemore House, was het hier een ontmoetingsplek geworden voor de laatste nieuwtjes en roddels, dus was ze overal van op de hoogte, ondanks het feit dat de winkel buiten het dorp zelf lag. 's Zomers was het een drukte van jewelste in het dorp vanwege de toeristen, maar de leerlingaantallen van de plaatselijke basisschool kelderden, aangezien steeds meer huizen werden opgekocht als vakantiehuis. Als ze niet uitkeken zou Applemore overgenomen worden door mensen die niet uit de buurt kwamen en niet dezelfde binding met het dorp hadden als zij. De omzet was merkbaar lager dan tijdens het zomerseizoen, hoewel de nieuwe bakcursussen die Matt aanbood in een van de andere bijgebouwen een gigantisch succes leken te zijn. Er was nu ook een kleine galerie, waar plaatselijke kunstenaars hun werk verkochten en om beurten vanuit het atelier werkten dat uitkeek over de weilanden, zodat ze stand-by stonden voor bezoekers die binnenwipten op zoek naar een kunstwerk dat ze als souvenir uit de Highlands mee naar huis konden nemen.

Polly zuchtte opnieuw. Hoewel alles om haar heen fonkelde, voelde ze zich allesbehalve sprankelend. Ze moest hoognodig uit deze dip komen; ze wist wat er aan de hand was, maar wilde het liever niet onder ogen zien. Ze vond het heerlijk om hier te wonen, om de laatste dorpsroddels te horen, om deel uit te maken van deze hechte gemeenschap. Er was slechts één probleem en daar kon ze absoluut niets aan veranderen.

‘Waar zit je met je gedachten?’ Gavin, de uitbater van de koffiecorner aan de andere kant van de winkel, beende onder de stenen boog door, slank en zoals gewoonlijk onberispelijk gekleed in een strakzittend zwart poloshirt en bijpassende zwarte spijkerbroek. ‘Vanwaar die boze blik?’

‘O, nergens om.’ Polly schudde haar hoofd om haar stemming te verbeteren. ‘Het is gewoon een van die dagen.’

‘Daar hebben we allemaal weleens last van,’ zei hij, met zijn warme Welshe accent. ‘Zet Jen achter de kassa en vertel ome Gavin waar je je zorgen om maakt.’

Jenny, die parttime voor Polly werkte, was bezig aan de andere kant van de winkel een display met kerstgeurkaarsen opnieuw in te delen. Ze hief haar hoofd, keek van Polly naar Gavin en knikte kordaat. ‘Ik houd de boel draaiende,’ zei ze terwijl ze nog een kaars vooraan in het display zette, waarna ze overeind kwam en zich afklopte.

‘Kom maar,’ zei Gavin en hij trok Polly aan haar hand mee, dwars door de winkel, waardoor ze in de lach schoot. ‘Ga lekker zitten, dan krijg je van mij koffie en ga je me precies vertellen waarom mijn lieve, vrolijke Polly vandaag zo somber is. Je hebt hier al dagen last van.’

Ze deed wat haar werd gezegd en keek naar Gavin, die

achter de toonbank van de koffiecorner dook en zich achter zijn vriend Tom langs wrong om twee koppen koffie te pakken. Ondertussen zette Tom potten thee en bordjes met plakken cake klaar voor een groep natgeregende klanten in wandelkleding.

‘Als bij toverslag,’ zei Gavin een paar tellen later, met in zijn handen twee porseleinen kopjes op een schoteltje waar ook netjes een koekje op lag. ‘Dit zijn nieuwe bonen. Zeg maar wat je ervan vindt.’ Terwijl ze een slokje nam, leunde hij verwachtingsvol naar achteren.

‘Heerlijk,’ zei Polly, die met geen mogelijkheid de ene koffieboon van de andere kon onderscheiden. Ze haalde het koekje uit de verpakking en knabbelde eraan.

‘Je liegt,’ zei Gavin grijnzend. ‘Voor jou smaken ze allemaal hetzelfde, of niet?’

‘Betrap!’ zei ze lachend. ‘Maar helpt het als ik zeg dat ik ze allemaal verrukkelijk vind?’

Gavin nam een slok en sloot uiterst tevreden zijn ogen. ‘Geen finesse, dat is jouw probleem,’ zei hij een ogenblik later. ‘Je mag dan wel uit een groot en deftig kasteel komen, maar jouw smaakpapillen zijn meer van de witte bonen in tomatensaus en instant noedels.’

‘Er is niks mis met instant noedels.’ Het was een vaste grap in de familie dat zij van alle Fraser-telgen het slechtst kon koken.

‘Nou ja, Harry flanst de heerlijkste culinaire maaltijden voor je in elkaar. Het is dikke mik tussen jullie.’

‘Niet echt.’ Polly keek in de diepte van haar koffiekopje en hoopte vurig dat er niets van haar gezicht te lezen viel. Er roerde zich iets in haar maag. Harry Robertson was de

eigenaar van het Applemore Hotel, dat hij had overgenomen toen zijn ouders met pensioen gingen. Ondanks vage protesten van aartsconservatieve dorpelings die geen fan van verandering waren, stond hij op het punt het hotel naar de eenentwintigste eeuw te slepen met de hulp van Rob Jones, die onlangs in het dorp was komen wonen en een relatie had met Polly's oudste zus, Charlotte.

Na een paar jaar te zijn weggeweest, eerst om aan de universiteit te studeren en daarna als nanny bij een welgesteld gezin te werken, viel Polly's terugkeer in Applemore samen met Harry's thuiskomst, die tien jaar in Sydney had gewoond en gewerkt. Ze gingen gemakkelijk met elkaar om en werden al snel vrij hecht, maar als vrienden, meer niet. Harry zag haar als maatje, iemand aan wie hij ideeën kon voorleggen en met wie hij kon kletsen over alles waar je tegenaan liep als je een zaak die al een eeuwigheid in het verleden vastzat, naar het heden probeerde te brengen. Jammer genoeg ging haar hart tekeer als ze tijd met Harry doorbracht en voelde ze een spanning die ze nog nooit eerder had gevoeld. Daarom – maar dat ze zou ze nooit aan Anna toegeven, of aan Gavin, of God verhoede, aan haar broer en zussen – zat ze zo in de put. Waarom zou Harry haar ooit anders zien dan als het kleine zusje van zijn vriend? Los van het feit dat ze al bijna dertig was, hadden haar broer en zussen nog steeds de gewoonte om haar als de benjamin van de familie te behandelen. Ze zuchtte. Misschien werd het tijd voor verandering, ook al was wegluchten naar Hollywood en in nauwsluitende satijnen outfits poseren bij filmpremières vrij onwaarschijnlijk.

‘Wat een diepe zucht,’ onderbrak Gavin haar gedachten.

‘Valt er nog wat te roddelen? Heb je de laatste nieuwtjes over de hotelrenovatie?’

Ze fleurde op en pikte zijn koekje. Gavin knikte kort, om aan te geven dat ze het mocht opeten, wat ze al van tevoren had geweten. Hij hield zijn gewicht als een havik in de gaten en vermeed geraffineerde suiker.

‘Volgens mij zijn ze startklaar zodra de laatste gasten de deur uit zijn, wat misschien... eind volgende week zou moeten gebeuren.’

‘En dan?’

‘Kenny, de aannemer, gaat behoorlijk wat doen en Harry heeft een fantastische interieurstylist die allerlei schetsen heeft gemaakt. Nieuwe vloerbedekking – ze gooien eindelijk die afschuwelijke Schotse ruit eruit – en het wordt allemaal heerlijk fris en hip.’

‘Dat werd wel een keertje tijd,’ zei Gavin begripvol. ‘Met Conor heeft hij een briljante chef-kok in huis gehaald en het hotel heeft zoveel potentie. Wat zal hij een geld verdienen als het er niet meer uit ziet alsof je vijftig jaar terug in de tijd stapt.’

‘Ja, hè?’ Polly was trots op hoe hard Harry had gewerkt om dat allemaal voor elkaar te krijgen. ‘En ze zijn nu ook op zoek naar een retro Airstream-caravan om als viskraam te gebruiken. Het wordt volgende zomer fantastisch.’

‘Daar is de glimlach waar ik op zat te wachten,’ zei Gavin en hij tikte haar onder de kin, alsof ze een vechtlustig kind was. ‘Zo mag ik het zien.’

Polly schudde lachend haar hoofd. ‘Wil je me niet als een klein kind behandelen? Dat doen anderen al meer dan genoeg.’

‘Dat komt omdat je zo lief en schattig bent, mop.’

‘Als je maar weet dat ik een nuchtere zakenvrouw ben,’
wierp ze tegen terwijl ze plagerig een wenkbrauw optrok.

‘O, maar daar hoor je me niet over. Je hebt van een oude
vervallen stal een gigantisch succesverhaal gemaakt en nu
heb je ook nog eens de bakkerij en de galerie erbij.’

‘Volgend jaar gaan we in de zomer creatieve cursussen
aanbieden. En ’s avonds gaat Beth hier workshops kerst-
kransen maken geven.’ Het schoot haar te binnen dat ze
de folders die Beth had laten drukken naast de kassa moest
leggen.

‘Je bent geweldig. Dus vanwaar die sombere bui? Je bent
de laatste paar weken jezelf niet.’

Polly haalde haar schouders op. ‘Misschien onrustig?
De winkel is volop in bedrijf, maar ik kan niet veel meer
groeien tenzij ik er een paar gebouwen bijbouw of de grote
schuur hierachter renoveer, en dat is ontzettend veel werk.’

‘Jij hebt een beetje spanning in je leven nodig. Volgens
mij zit je in een sleur.’ Gavin wreef peinzend over zijn kin.

‘Wat voor spanning?’

Hij keek haar veelbetekenend aan en wiebelde met zijn
wenkbrauwen. ‘Je weet heus wel waar ik het over heb,
Polly Fraser. Je bent prachtig, grappig, slim en verdomme
nog steeds vrijgezel. Je moet de deur uit en iemand tegen
het lijf lopen. Al je familieleden hebben een relatie. Waar
wacht je nog op?’

Harry Robertson, dacht ze, maar dat gaat nooit gebeuren.

Ze grimaste en stak haar handen op. ‘Kom op, Gav, ik
weet dat jij en Tom hoteldebotel en gelukkig zijn, maar
elke simpele ziel kan je vertellen dat je in Applemore zelfs

met een vergrootglas zo goed als geen vrijgezellen vindt.’

‘Dat zou je nog weleens kunnen verbazen. Tom heeft een neef die weer hier in de buurt is komen wonen. Ik kijk wel even of ik een spannende date voor je kan regelen.’

Aan de andere kant van de koffiecorner, alsof hij aanvoelde dat ze het over hem hadden, keek Tom hen aan en zwaaide.

‘Dacht het niet.’ Polly schoof haar stoel naar achteren en wilde opstaan. Het metaal krijste over de gepolijste houten vloer en het groepje wandelaars keek verbaasd op, wendde zich daarna weer af – beleefd en Brits – en ging verder met theedrinken. ‘Ik ben al vaker op vooropgezette dates geweest. Altijd rampzalig.’

‘Deze keer misschien niet. Je zult een paar kikkers moeten kussen en zo. Wat moet je anders?’ Gavin zette zijn kopje met een klap op tafel en wreef peinzend over zijn neus. Polly keek de kleine koffiecorner rond, waar de helft van de tafeltjes door dorpsgenoten werd bezet en de andere helft door toeristen in praktische outdoor kleding die in het laagseizoen naar Applemore waren gekomen. Als ze niet uitkeek dan zat ze hier over vijftien jaar nog met hetzelfde uitzicht en zou niets in haar leven veranderd zijn.

‘Oké dan,’ zei ze en met een berustende zucht sloeg ze haar armen over elkaar. ‘Ik ga wel op een blind date met die neef van Tom. Als ik maar van je gezeur af ben.’

Breng dit jaar de kerstdagen door in de Schotse Hooglanden

Het is Harry's droom om Applemore Hotel te laten slagen. Net wanneer het drukke seizoen achter de rug is en hij met een grootschalige renovatie wil beginnen, arriveert de glamoureuze influencer Ivy Winter in Applemore met haar eigen droom: een kerstbruiloft in Harry's hotel. En wat Ivy wil, dat krijgt ze. Harry moet alles op alles zetten om Ivy's wens uit te laten komen. Gelukkig krijgt hij hulp van zijn beste vriendin Polly Fraser, die de lokale boerderijwinkel bestiert, en ook de rest van de familie Fraser springt bij. Het lijkt goed te komen, tot een onverwachte gebeurtenis alles op zijn kop zet. Zal het Harry en Polly lukken om een perfecte bruiloft te organiseren voor Ivy?

Rachael Lucas woont samen met haar familie in het noordwesten van Engeland. Haar boeken zijn gevuld met warmte, subtiele humor en prachtige stadjes die lezers een ontsnapping bieden aan het alledaagse. *Kerst in Applemore* is het vierde deel van de Applemore Bay-feelgoodserie.

Lees ook in de serie:

www.zomerrenkeuning.nl

NUR 340

9 789020 559651